

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 407)

Dec (1) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 227)

109. ஓங்காரம் உத்தரேத் பூர்வம் விஷ்ணும் வ்யோமாந்விதம் தத:
தாரிகாம் உத்தரேத் பச்சாத் அபயோ விஷ்ணும் ததாவிதம்
110. ததோ வ்யோமாந்விதம் ப்ராணம் ஸோமநாம ஸமந்விதம்
பரே ச பரமேசே ச ப்ரஸீத ப்ரணவம் தத:
- 111-1. தாரிகா ச நம: அந்தே ப்ரஸாத நமஸ்த்வயம்

பொருள் – முதலில் “ஓம்”, தொடர்ந்து வ்யோமம் (ஆகாசம்) மற்றும் சூந்யம் ஆகிய இரண்டும் இணைந்த விஷ்ணுவைக் குறிக்கும் “ஈ”, அதனைத் தொடர்ந்து தாரிகையை குறிக்கும் “ஹ்ரீம்”, அதன் பின்னர் மீண்டும் விஷ்ணுவைக் குறிக்கும் “ஈ”, அதன் பின்னர் ப்ராணனைக் குறிக்கும் “ஹம்”, அதன் பின்னர் ஸோமனைக் குறிக்கும் “ஸ”, அதன் பின்னர் “பரே பரமேசே ப்ரஸீத”, அதன் பின்னர் ப்ரணவமான “ஓம்”, அதனைத் தொடர்ந்து தாரிகையை குறிக்கும் “ஹ்ரீம்”, இறுதியாக “நம:” என்று அமைக்கப்படுவது சிறந்த ப்ரஸாத மந்திரமாகும். இதன் முழு வடிவமானது “ஓம் ஈம் ஹ்ரீம் ஈம் ஹம்ஸபரே பரமேசே ப்ரஸீத ஓம் ஹ்ரீம் நம:” என்பதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 93)

[சிஷ்யன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன்] குறைந்த, ஆழமான, கம்பீரமானதாக உங்களுடைய விடைகள் உள்ளன. இதனை சிறந்த மதிநுட்பம் கொண்டவர்களால் மட்டுமே புரிந்து கொள்ள இயலும். இதனை நான் சபையில் உள்ளவர்களுக்கு அறிவிப்பேன்.

122. இதம் ப்ரதம ஸம்பவத் குமதி ஜால கூலங்கஷா:
ம்ருஷாமத விஷ அநல ஜ்வலித ஜீவ ஜீவாதவ:
ஷரந்த்ய ம்ருதம் அஷரம் யதி புரந்தரஸ்ய உக்த
யச்சிரந்தந ஸரஸ்வதீ சிகுர பந்த ஸைரந்த்நிகா:

பொருள் – [சிஷ்யன் கூறுவது] யதியின் சொற்களானவை இப்போது புறப்பட்டுள்ள தாழ்ந்த மதி கொடவர்களை அழிக்கும்; தவறான வழிகளில் நடத்தும் மதங்கள் என்னும் விஷ அக்னியால் வெந்தபடி உள்ள ஜீவாத்மாவிற்கு புத்துயிர் அளிக்கும்; ச்ருதி என்னும் அரசியின் கூந்தலை நன்றாகப் பின்னி விடும் இவை, அமிர்தத்தை பெருக்கியபடி உள்ளன.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 372)

5-5-3 நின்றிடும் திசைக்கும் நையும் என்று அன்னையரும் முனிதிர்

குன்ற மாடத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்
வென்றி வில்லும் தண்டும் வாரும் சக்கரமும் சங்கமும்
நின்று தோன்றிக் கண்ணுள் நீங்கா நெஞ்சுள்ளும் நீங்காவே

பொருள் – “எந்தவிதமான செயல் புரிதலும் இன்றி நிற்பாள், சொல்லைக் கேட்டு செய்வதறியாது அறிவிழந்து நிற்பாள், எப்போது ஒரே நிலையால் வருந்தியபடி உள்ளாள்”, என்று, நம்பி விஷயத்தில் முன்பு ஈடுபாடு கொண்டபடி நின்றவர்களும், என்னைப் பெற்ற தாய்மார்களும் ஆகிய நீங்கள், ப்ரியமற்ற சொற்களைக் கூறியபடி உள்ளீர்கள். மலை போன்றுள்ள மாடங்களைக் கொண்ட திருக்குறுங்குடியில் உள்ள நம்பியை நான் அனுபவித்த பின்னர், வெற்றி பொருந்தியதான வில், கதை, வாள், சக்கரம், சங்கு போன்ற அனைத்தும் ஒரே போன்று நின்று, எனது கண்களுக்குள் எப்போதும் தோன்றியபடி, அகலாமல் உள்ளன.

அவதாரிகை - நம்பியுடைய திவ்யாயுத வர்க்கம் உள்ளும் புறம்புமொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றா நின்றதென்கிறாள்.

விளக்கம் - “நம்பியின் திவ்யமான ஆயுதங்களுடைய கூட்டமானது உள்ளும்புறமும் ஒரே போன்று நிரந்தரமாகத் தோன்றியபடி உள்ளன”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நின்றிடும்) “சிந்நம் பிந்நம் சரைர் தக்தம்” என்று ராம சரங்கள் ஒன்று செய்தது மற்றையது செய்யாதாப் போலேயாயிற்று, நம்பியுடையவழகுகளும். ஒன்று ஸ்தம்பநத்தைப் பண்ணும், ஒன்று அறிவைக்குடிபோக்கும், ஒன்று அறிவைக் கொடுத்து நையப் பண்ணும். ஸ்தம்பதையாகா நின்றாள், அறிவு கெடாநின்றாள், சிதிலையாகா நின்றாளென்று என் குற்றமாக நினைத்துப் ஒன்று பொடியா நின்றிகோள். (அன்னையரும் முனிதிர்) தெளிந்திருப்பார்தான் பொடியப்பெற்றதோ? இதுக்கெல்லாம், தாயாயிருக்கிற நீங்கள் இப்படி செய்யக்கடவதோ? தெளிவது கலங்குவதாய் இதுதானே யாத்ரையாய்ப் போந்த நீங்களும் முனியா நின்றிகோள். “ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடையவடிகளை இன்னாரென்றறியேன்” என்னுமவர்களிறே. யெளவநத்தில் நீங்கள் செய்து போந்தது அப்பருவத்தில் நான் செய்தவாறே குற்றமாயிற்றோ? இக்குடிக்காக பகவத் ப்ராவண்யமே யாத்ரை போலே காணும்.

விளக்கம் – யுத்தகாண்டம் (94-22) - சிந்நம் பிந்நம் சரைர் தக்தம் - இராமனின் பாணங்களால் ராசுஷஸ படைகள் அறுக்கப்பட்டும், பிளக்கப்பட்டும், எரிக்கப்பட்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, இராமனுடைய பாணங்கள் ஒவ்வொன்றும், ஒரு பாணம் செய்த செயலை மற்றொரு பாணம் செய்யாதபடி இருந்தன. இதனைப் போன்று, நம்பியின் அழகுகளும் உள்ளன. ஒரு அழகானது எந்தவிதமான செயலும் செய்யாதபடியான நிலைமையை ஏற்படுத்தும்; ஒன்று, அறிவின் இருப்பை விலக்கும்; ஒன்று அவனைக் குறித்த அறிவை ஏற்படுத்தி, வருந்தும்படிச்செய்யும். “ஏதும் செய்யாமல் உள்ளாள், அறிவற்று உள்ளாள், வருத்தம் கொண்டு நிற்கிறாள்” என்று இவை அனைத்தையும் எனது குற்றமாகக் கொண்டு, என்னை வெறுத்தபடி உள்ளீர்கள். (அன்னையரும் முனிதிர்) - முன்பு இந்த நம்பி விஷயத்தில் நீங்களும் இது போன்று ஈடுபட்டுக் கிடந்தீர்கள் அல்லவோ? தெளிவடைந்த பின்னர் வெறுப்பது சரியா? இவை அனைத்திற்கும் தாயாக உள்ள நீங்கள், என்னை இவ்விதம் வெறுக்கலாமா? உங்களுடைய இளமைக் காலங்களில் இந்த விஷயத்தில் தெளிவதும் கலங்குவதும் என்பதாக இருந்த நீங்கள், இப்போது என்னை வெறுத்தபடி உள்ளீர்கள். முன்பு இவ்விதம் இவர்கள் இருந்தனர் என்பதற்கு ப்ரமாணம் பெரியதிருமொழி (10-10-9) - ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கம் உடைய அடிகளை இன்னார் என்று அறியேன் - என்பது ஆகும்.

உங்களுடைய இளமைக் காலத்தில் நீங்கள் செய்த செயலை நான் இப்போது செய்வது குற்றம் ஆகுமோ? இந்தக் குலத்திற்கு பகவானிடம் ஈடுபாடு கொள்வதே வாழ்வாகும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (குன்றமித்யாதி) மலைகளை நெருங்க வைத்தாப் போலேயிருக்கிற மாடங்களையுடைத்தான. (நான் கண்ட பின்) ஆயுதம் பிடித்த பிடியில் வாசியறியும் நான் கண்ட பின். வீரபத்நியாகையாலே வாசியறியுமிறே! பெருமாளுக்கு வில்லெடுத்துக் கொடுப்பாள் பிராட்டியிறே. பெருமாள் “வில்லைத் தா” என்ன; கொடுத்து, அவர் கையும் வில்லுமாய் நின்ற நிலையைக் கண்டவாறே, “நீர் இப்படி ஸாயுதராய்த் திரியப்புக்கால் உம்மை ருஷிகள் வந்து சரணம் புகுவர்கள்; அவர்களுக்கு விரோதிகளான ராசுஷஸ்ரோடே எதிரிட வேண்டி வரும்; அது பின்னை சாதிப்பகையாம்; அது பின்னை நீரும் நானும் இரண்டிடத்திலேயாக வேண்டிவரும்; ஆன பின்பு, வில்லைப் பொகட்டு தாபஸ வேஷத்தோடே திரியவமையும்” என்றாளிறே. பெருமாள்பக்கல் சார்ங்கமிறே இப்படி சொல்லுவித்தது.

விளக்கம் – (குன்றம் இத்யாதி) மலைகள் பலவற்றையும் நெருக்கமாக வைத்தது போன்றுள்ள மாடமாளிகைகளைக் கொண்டதான. (நான் கண்ட பின்) - ஆயுதங்களைப் பிடிக்கும் விதங்களுடைய வேறுபாட்டை அறிபவளாகிய நான், நம்பியை அனுபவித்த பின்னர். வீரபத்னி என்பதால் இந்த வேறுபாட்டை அறிவாள் அல்லவோ? இராமனுக்கு வில்லை எடுத்துத் தருபவள் சீதை அல்லவோ? இராமன் சீதையிடம், “வில்லை எடுத்துத் தருவாயாக” என்றான்; உடனே சீதை வில்லை எடுத்துக் கொண்டு வந்து அளித்தாள்; இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (8-18) – தத: சுபதரே தூணீ தநுஷீ சாயதேஷணா | ததௌ ஸீதா தயோ: ப்ராத்ரோ: கட்கௌ ச விமலௌ ததா – நீண்ட கண்கள் கொண்ட சீதை, அந்த இரண்டு சகோதரர்களுக்கும் இரண்டு வாட்களையும் விற்களையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் – என்பது காண்க. பின்னர், வில்லும் கையுமாக இராமன் நின்றதைக் கண்டாள். அவள் இராமனிடம், “நீவிர் இவ்விதம் ஆயுதத்தைக் கண்டாள். அவள் இராமனிடம் (இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் ஸர்க்கம் 9, ச்லோகங்கள் 11-14 காண்க), “நீவிர் இவ்விதம் ஆயுதத்தைக் கொண்டு திரிந்தால், உம்மை ரிஷிகள் சரணம் புகுவார்கள். அதன் விளைவாக, நீவிர் அவர்களுடைய விரோதிகளான

ராஷ்டிரஸர்களுடன் யுத்தம் செய்ய நேரிடும். அது ஜாதிப் பகையாக மாறும். அதன் விளைவாக நீரும் நானும் இரண்டு வெவ்வேறு இடங்களில் உல்லாச நிலை ஏற்படும். (ஆரண்யகாண்டத்தில் இவ்விதம் பிரிவு குறித்து சீதை கூறவில்லை. ஆனால் இராமன்(10-19), “அபி அஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணாம் – சீதையே! செய்த வாக்கைக் காப்பாற்ற எனது உயிரையும் விடுவேன், லக்ஷ்மணனும் உன்னை கூடத் துறப்பேன்” என்று கூறுவதால், இதனைப் போன்றே சீதையின் எண்ண ஓட்டமும் இருக்கலாம்). ஆகவே வில்லைக் கைவிட்டு தவக்கோலத்தில் செல்வதே சிறந்தது” என்றாள். இராமனிடம் கொண்ட ஈடுபாடு அல்லவோ இவ்விதம் அவனைக் கூறும்படிச் செய்தது!

வ்யாக்யானம் - (வென்றிவில் இத்யாதி) திவ்யாயுதங்களுக்கு இரண்டிலும் மெய்க்காட்டுண்டுகாணும், ஆயுதங்களிலும் ஆபரணங்களிலும். வினைத் தலையிலாயிற்று “ஆயுதம்” என்றறியலாவது. (வென்றி வில்லும்) உகப்பாரோடு உகவாதாரோடு வாசியற வெற்றியே ஸ்வபாவமாய் இருக்கிற திருவில்லும். “சக்ரசாபநிபேசாபே க்ருஹீத்வா சத்ருநாசநே” அநுகூலர்க்குக் கண்டு ஜீவிக்மைக்குமாய், சத்ருக்களுக்குப் பிடித்த பிடியிலே முடிகைக்கும் உடலாய் இருக்குமிறே. (தண்டும் இத்யாதி) அதின் ஸ்வபாவத்தை உடைத்தான மற்ற திவ்யாயுதங்களும்.

விளக்கம் - (வென்றிவில் இத்யாதி) - ஆனால் மனைவியானவள், பகைவர்களை அழிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள ஆயுதங்களை ஏன் கூறினாள்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். திவ்ய ஆயுதங்களுக்கு “ஆயுதங்கள், ஆபரணங்கள்” என்பதாக இரண்டு இடங்களிலும் கொண்டாடப்படும் தன்மை உள்ளது; அதாவது இரண்டு இடங்களிலும் இவை எண்ணிக்கையில் சேர்க்கப்படும் என்று கருத்து. இதனை எப்படி அறியலாம் என்றால், போர்க்களத்தில் அல்லவோ அவற்றை நாம் ஆயுதங்கள் என்று அறிகிறோம்? (வென்றி வில்லும்) - அவனைக் கண்டு மகிழ்பவர்கள் மற்றும் மகிழாதவர்கள் என்றுள்ள வேறுபாடு ஆராயாமல், வெற்றியை மட்டுமே இயல்பாகக் கொண்டுள்ள திருவில்லும். இவ்விதம் இரண்டுவிதமான மனிதர்களையும் வெல்வதற்குக் காரணமாக உள்ள அழகு மற்றும் ஆயுதம் என்பதான இரண்டு தன்மைகளும் திவ்ய ஆயுதங்களுக்கு உள்ளதா என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (3-9) - சக்ரசாபநிபேசாபே

க்ருஹீத்வா சத்ருநாசநே - இந்த்ரனுடைய வில்லுக்கு நிகரானவையும், பகைவர்களை அழிக்கவல்லதுமான வில்லைப் பிடித்தபடி - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனை விரும்புவர்கள் கண்டு அனுபவித்து பிழைப்பதற்குக் காரணமாவும், சத்ருக்களுக்கு அந்த ஆயுதங்களைப் பிடித்த பிடியில் மட்டுமே அழிவிற்குக் காரணமாகவும் உள்ளன. (தண்டும் இத்யாதி) - அதன் இயல்பைக் கொண்டதான மற்ற திவ்யமான ஆயுதங்களும்.

வ்யாக்யானம் - (நின்று தோன்றிக் கண்ணுள் நீங்கா) கண் வட்டத்தை விடாதே நின்று தோன்றாநின்றது. இவை கண் முகப்பே நின்று நலியப் புக்கவாரே, அஞ்சிக் கண்ணைச் செம்பளித்தவாரே நெஞ்சுக்குள்ளே நின்று ப்ரகாசிக்கத் தொடங்கிற்று. (நெஞ்சுள்ளும் நீங்காவே) கீழ், “வந்தெங்கும் நின்றிடுமே” என்றது, இங்கு உள்ளும் புறம்புமொக்க நலியா நின்றன. நம்பியுடையவழகுக்கு உள்ளதெல்லாம் உண்டாயிற்று இவளுக்கும், அவ்வழகு எங்குமொக்க நலிகிறாப் போலேயாயிற்று இவளும் கட்கண்ணாலும் உட்கண்ணாலும் அநுபவிக்கிறபடியும்.

விளக்கம் - (நின்று தோன்றிக் கண்ணுள் நீங்கா) - கண்களின் பார்வை வட்டத்தை விட்டு அகன்று சென்றுவிடாமல், அங்கேயே நின்று வெளிப்பட்டபடி உள்ளன. இவை கண்களின் முன்பாக நின்று அச்சத்தை ஏற்படுத்தும்விதமாக உள்ளபோது, அச்சம் கொண்டு கண்களை சுருக்கிக் கொண்டால், நெஞ்சத்திற்கு முன்பாக நின்று ப்ரகாசிக்கத் தொடங்குகின்றன. கடந்த பாசுரத்தில், “வந்து எங்கும் நின்றிடுமே” - என்பதற்கும், இங்குள்ளதற்கும் வேறுபாடு என்ன? கடந்த பாசுரத்தில் “வந்து எங்கும் நின்றிடுமே” என்று கூறப்பட்ட நம்பியின் அழகானது, இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ளும்புறமும் ஒரே போன்று வருத்தத் தொடங்கின. நம்பியின் வடிவழகிற்கு எவையெல்லாம் உள்ளனவோ அவை அனைத்தும் இவளுக்கும் உண்டானது. அந்த அழகானது உள்ளும் புறமும் என அனைத்து இடங்களையும் ஒரேவிதமாக வருத்துவது போன்று, இவளுக்கு உட்கண்ணாலும் வெளிக்கண்ணாலும் ஏற்படும் அனுபவம் உள்ளது.

5-5-4 நீங்க நில்லா கண்ணநீர்கள் என்று அன்னையரும் முனிதிர்

தேன்கொள் சோலைத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்

பூந்தண்மாலைத் தண்துழாயும் பொன்முடியும் வடிவும்

பாங்கு தோன்றும் பட்டும் நாணும் பாவியேன் பக்கத்தவே

பொருள் - “இவள் தன்னுடைய கண்களில் கண்ணீர் இல்லாமல் இருப்பதே இல்லை” என்று உரைக்கின்ற நீங்களும் இப்போதும் என்னை வெறுக்கிறீர்கள். தேன் நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்த திருக்குறுங்குடியில் உள்ள நம்பியை, அவனுடைய மென்மையைக் கண்டு மகிழ்ந்தபடி உள்ள நான், நன்கு அனுபவித்த பின்பு, அனுபவிக்கத்தக்கதும், காண்பவர்கள் களைப்பைப் போக்குவதும், மாலை போன்றுள்ளதும் ஆகிய அழகான குளிர்ந்த துளசியும், அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்பவன் என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்தும் அழகான பொன்முடியும், அந்த துளசிமாலைக்குக் பொருந்தும் விதமாக உள்ள திருமேனியும், இடுப்பிற்குப் பாங்காகத் தோன்றும் பட்டுப் பரிவட்டமும், அரைஞாண் கயிறும் என்றும் என்னுள் ப்ரகாசித்தபடி உள்ளன. அவற்றை முற்றிலுமாக அனுபவிக்க இயலாதபடியான பாபங்களைச் செய்துள்ள எனது பக்கத்திலேயே அவை எப்போதும் உள்ளன.

அவதாரிகை - ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியும், தனி மாலையும், பரிவட்டப் பண்பும் முதலானவை என்னை நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

விளக்கம் - “அனைத்தையும் காப்பாற்றவேண்டும் என்பதற்காகத் தலையில் உள்ள பொன் கீட்டமும், வேறு யாரும் அணியாத துளசி மாலையும், பரிவட்டத்தின் நேர்த்தியும் எனது பக்கத்தில் நின்று என்னை வாட்டியபடி உள்ளன”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நீங்க நிலலா கண்ணநீர்கள்) அவன் நீங்க, கண்ணநீர்கள் நீங்குகிறனவில்லை. அன்றிக்கே, நீங்க நிலலா – பேர நிலலாவென்னுதல். “நீங்க நிலலா” என்கிறத்தை மெலித்து, “நீங்க நிலலா” என்று கிடக்கிறதாய், மாற்ற நிற்கிறனவில்லை யென்னுதல். (அன்னையரும் முனிதிர்) உங்கள் கண்களால் ஆநந்தாச்ருவும் பாய்ந்தறியாதோ?

விளக்கம் - (நீங்க நிலலா கண்ணநீர்கள்) - இங்கு மூன்றுவிதமான பொருள்களைக் கூறுகிறார். “அவன் என்னை விட்டு அகன்று செல்ல, எனது கண்களை விட்டு கண்ணீர் அகலாமல் உள்ளன”, என்பது முதல் பொருள் ஆகும். அல்லது “நீங்க நிலலா” என்பதை ஒரே சொல்லாகக் கொண்டு, “கண்களை விட்டு நீங்காமல்

உள்ளன” என்பது இரண்டாவது பொருள் ஆகும். அல்லது, “நீங்க – துடைக்க” என்று பொருள் கொண்டு, தாய்மார்களால் நீக்க இயலாதபடி உள்ள கண்ணீர் என்பது முன்றாவது பொருள் ஆகும். அதாவது “நீக்க நில்லா” என்பதை மெலித்தல் விகாரமாகக் கொண்டு, “நீங்க நில்லா” என்று மாறி உள்ளதாகக் கொண்டு, மாறும்படியாக அவற்றின் நிலை இல்லை என்று கருத்து. (அன்னையரும் முனிதிர்) - தாய்மார்களாகிய உங்கள் கண்களுக்குப் பகவத் விஷயம் காரணமாக ஆனந்தக்கண்ணீர் பாய்வது ஏற்படாதோ; அவ்வாறு முன்பு ஏற்பட்டது அல்லவோ என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (தேன்கொள் இத்யாதி) அச்சோலையில் தேனை வற்றப் பண்ணமாட்டிகோளோ நான் என் கண்ணீரை மாற்ற. இக்கண்ணீர்க்கு ஸஹ்யம் அவ்வூரில் போக்யதை போலே காணும். (நான் கண்ட பின்) அவனுடைய ஸ்வாபாவிகமான மேன்மையைறியும் நான் கண்டபின். (பூந்தண் இத்யாதி) உபயவிபூதிக்குமாக முதலியாக விட்ட, தர்சநீயமாய்க் குளிர்ந்த செவ்வித் திருத்துழாய்த் தனி மாலையும், உபயவிபூதியும் தன் முடியிலே செல்லும்படி கவித்த திருவபிஷேகமும், அம்மாலைக்கும் முடிக்கும் இசைந்த வடிவும்; “இவனே மாலைக்கும் முடிக்கும் உரியான்” என்று படியெடுத்துக் காட்டலாமே. “வடிவும்” என்பதே!” என்று வித்தராயருளுவர்.

விளக்கம் - (தேன்கொள் இத்யாதி) - அந்தச் சோலையில் உள்ள தேனை, நீங்கள் வற்றும்படிச் செய்தால் மட்டுமே எனது கண்ணீரை வற்றும்படிச் செய்ய இயலும். அதாவது, “அந்தச் சோலையில் உள்ள மதுவை, நானும் அவனுமாகச் சேர்ந்து பருகியபடி இருக்கவேண்டும். அந்த நிலை கைகூடாமல், அதனை இழந்து நிற்கிறேன்” என்னும் ஆற்றாமை காரணமாகக் கண்ணீர் பாய்கிறது என்று கருத்து. காவேரிக்குக் குடகு மலை போன்று, இந்தக் கண்ணீர் உற்பத்தி ஆகின்ற மலை எது என்றால், அந்த ஊரின் இனிமையே ஆகும். (நான் கண்ட பின்) - அவனுடைய இயல்பான மேன்மையை அறிந்தவளாகிய நான், அவனைக் கண்ட பின்னர். (பூந்தண் இத்யாதி) - நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டிற்கும் இவனே நாயகன் என்பதை உணர்த்தவல்ல, காண்பதற்குக் குளிர்ச்சியாக உள்ள அழகான துளசிமாலை. இரண்டு விபூதிகளும் தனது அரசாட்சியில் அடங்கியவை என்பதை

உணர்த்தவல்ல க்ரீடம். அந்த மாலை மற்றும் க்ரீடம் கூடிய திருமுடி ஆகிய இரண்டிற்கும் சேரும்விதமாக உள்ள வடிவழகு. “இவனே துளசி மாலைக்கும், முடிக்கும் உரியவன்” என்று உதாரணம் காண்பிக்கலாம்படி உள்ள நிலை. “வடிவும்” என்பதாக நஞ்சீயர் அருளிச்செய்வார்.

வ்யாக்யானம் - (பாங்கு தோன்றும் பட்டும்) திருவரை பூத்தாற்போலே அங்குத்தைக்குப் பாங்காய்த் தோற்றுகிற திருப்பீதாம்பரமும். (நாணும்) விடுநாணும். (பாவியேன் பக்கத்தவே) அநுபவிக்கத்தருதல், உருவெளிப்பாடாய்த் தோன்றாதேயொழிதல் செய்யாதபடியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். அருகே நின்று ப்ரகாஸியா நின்றது அநுபவ யோக்யமாகப் பெறுகிறதில்லை. அணைக்கத் தருதல், அகல நின்றல் செய்கிறதில்லை.

விளக்கம் - (பாங்கு தோன்றும் பட்டும்) - இடுப்புப்பகுதி பூத்தது போன்று, அந்த இடத்திற்குப் பாங்காக அமைந்துள்ள திருப்பீதாம்பரம். (நாணும்) - அழகான அரைஞாண் கயிறு. (பாவியேன் பக்கத்தவே) - அவற்றை அநுபவிக்கும்விதமாக எனக்கு அளித்தல் மற்றும் நேரடியாகத் தோன்றுதல் என்பதை அவன் செய்யாமல் உள்ளதற்கு ஈடான பாபத்தை நான் செய்துள்ளேன். அருகில் நின்று ப்ரகாசித்தபடி உள்ள அவை, அநுபவ இனிமையாக அடையலாம்படி இல்லை. அணைப்பதற்கு அளிக்கவேண்டும் அல்லது அகன்று நிற்கவேண்டும்; இவை இரண்டையும் செய்யாமல் வருத்தியபடி உள்ளன.

5-5-5 பக்கம் நோக்கி நிற்கும் நையும் என்று அன்னையரும் முனிதிர்

தக்க கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்
தொக்க சோதித் தொண்டை வாயும் நீண்ட புருவங்களும்
தக்க தாமரைக்கண்ணும் பாவியேன் ஆவியின் மேலனவே

பொருள் - “அவன் வருவதற்கான வாய்ப்புள்ள பக்கத்தை நோக்கியபடி உள்ளாள். அவன் வராமல் உள்ளதால் வருத்தம் அடைவாள்”, என்று அவன் விஷயத்தில் எனக்கு ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்திய தாயமார்களாகிய நீங்கள், அத்தகைய ஈடுபாட்டை நான் தவிர்க்கவேண்டும் என்பதற்காக, என்னை வெறுத்து நிற்கிறீர்கள். அனைத்து விதங்களிலும் கொண்ட கீர்த்தியை உடைய

திருக்குறுங்குடி நம்பியை, அவனுடைய அத்தகைய கீர்த்தியில் அகப்பட்ட நான், கண்டு அனுபவித்த பின்னர், திரண்ட ஒளியைக் கொண்ட கோவைப்பழம் போன்றுள்ள உதடுகளும், நீண்ட புருவங்களும், அந்தப் புருவத்திற்கு ஏற்றபடி நீண்டு காணப்படும் தாமரை போன்ற அழகான திருக்கண்களும், நான் நினைத்தபடி அனுபவிக்க இயலாமல், பாபங்கள் கொண்ட என்னுடைய உயிரில் நின்று துன்புறுத்துகின்றன.

அவதாரிகை - ஒன்றுக்கொன்று தகுதியான நம்பியுடைய திருமுகத்திலழகுகள், என் உயிர் நிலையிலே நலியா நின்றனவென்கிறாள்.

விளக்கம் - “ஒன்றுக்கு ஒன்று தகுதியானபடி நம்பியின் திருமுகத்தில் உள்ள அழகுகள் எனது உயிர்நிலையில் நின்றபடி என்னை வருத்துகின்றன”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (பக்கம் நோக்கி நிற்கும்) அவன் வருகைக்கு ஸம்பாவநையுள்ள பார்ச்வத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்குமாயிற்று; “நைஷா பச்யதி ராசுஷஸ்யோ நேமாந் புஷ்ப பல த்ருமாந் | ஏகஸ்தத் ஹ்ருதயநூநம் ராமமேவாநுபச்யதி”; (நைஷா பச்யதி இத்யாதி) ராசுஷஸீ தர்சநத்தோடு புஷ்ப பல த்ரும தர்சநத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறது காணும் இவளுக்கு. (ஏகஸ்தத் இத்யாதி) அருகிலிருந்தவர்களையும் பாராளாயிற்று. அத்திக்கில் வந்து தோற்றாமையாலே நையும். (என்று அன்னையரும் முனிதிர்) “அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்த”படியை அறியும் நீங்களும் முனியா நின்றிகோள். “பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:” என்னும்படியிறே இவள் தன்படி.

விளக்கம் - (பக்கம் நோக்கி நிற்கும்) - அவன் வருவதற்குத் தகுதி கொண்டதான திசையைப் பார்த்தபடி நிற்கிறால். இவ்விதம் பார்த்தபடி நின்றவர்கள் வேறு யாராவது உள்ளனரா என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். ஸுந்தரகாண்டம் (16-25) - ந ஏஷா பச்யதி ராசுஷஸ்யோ ந இமாந் புஷ்ப பல த்ருமாந் ஏகஸ்த ஹ்ருதயா நூநம் ராமம் ஏவ அநுபச்யதி - (ஹனுமான் தனது மனதில் எண்ணுதல்) தற்போது இவள் இங்குள்ள ராசுஷஸிகளைக் கவனிக்காமல் உள்ளாள். மலர்கள் மற்றும் பழங்கள் நிறைந்த மரங்களையும் காண்பதில்லை. ஒரு இலக்கில் மட்டுமே நிலைநிற்கும் இதயம் கொண்டவளாக, இராமனையே இடைவிடாமல்

த்யானித்தபடி உள்ளாள் – என்னும் ச்லோகத்தைக் கூறுகிறார். (ந ஏஷா பச்யதி இத்யாதி) – ராசுஷஸிகளைக் காண்பது மற்றும் புஷ்பம் பழங்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய மரங்களைக் காண்பது ஆகியவற்றுக்கு இடையே எந்தவிதமான வேறுபாடும் இவளுக்கு இல்லை. (ஏகஸ்த்த இத்யாதி) - அங்கிருந்த யாரையும் பார்க்கவில்லை.; அந்தத் திசையில் அவன் வருவதைக் காணாமல் உள்ளதால் வருந்துவாள். (என்று அன்னையரும் முனிதிர்) – திருவாய்மொழி (3-3-3) – அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்த - என்பதற்கு ஏற்ப நான் உள்ள விதத்தை நன்கு அறிந்த நீங்களும் என்னை வெறுக்கிறீர்கள். பாலகாண்டம் (18-27) - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த: - சிறிய வயது முதலாகவே இராமனிடம் லக்ஷ்மணன் அன்புடன் இருந்தான் - என்பது போன்று அல்லவோ இவளுடைய தன்மையும் உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (தக்க இத்யாதி) சொன்னபடியெல்லாம் தகும்படியிருக்கிற கீர்த்தியையுடைய திருக்குறுங்குடி நம்பியை. (நான் கண்ட பின்) அக்கீர்த்தியே ஜீவநமாக இருக்கும் நான் கண்ட பின். (தொக்க சோதித் தொண்டை வாயும்) சோதி தொக்க தொண்டை போலேயிருக்கிற திருவதரமும். “கோலம் திரள் பவளக் கொழுந்துண்டம்” என்னுமாபோலே, தேஜஸ் தத்வம் திரண்டாற் போலேயிருக்கிற தொண்டை போன்ற வாயும்; தொண்டையென்பது கோவை. இத்தை அதரத்துக்கு ஒப்பாகச் சொல்லக் கடவதிறே. (நீண்ட புருவங்களும்) உபமாந ரஹிதமாய், தனக்கு ஓரவதியில்லாமையாலே தன்னினேற்றமே சொல்லும்படியிருக்கிற திருப்புருவங்களும். (தக்க தாமரைக்கண்ணும்) அதினுடைய நெடுமைக்கு அவதியில்லாதாப்போலே அபரிச்சேத்யமாய், அப்புருவங்களுக்குத் தகுதியாயிருக்கிற தாமரைக்கண்ணும். தாமரையை ஒரு போலியாகச் சொல்லில் சொல்லலாமத்தனை. (பாவியேனாவியின் மேலனவே) உயிர்நிலையிலே நலியா நின்றன. (பாவியேன்) அகவாயில் வெளிச்சிறப்பழகிது, அப்படியே புறம்பேயும் தோற்றப் பெறுகிறதில்லை, பாவியேன்.

விளக்கம் - (தக்க இத்யாதி) இவ்விதம் கூறப்பட்டபடி முழுவதும் பொருந்தும்படியாகக் கீர்த்தி கொண்ட திருக்குறுங்குடி நம்பியை. (நான் கண்ட பின்) - அந்தக் கீர்த்தி என்பதே எனது வாழ்வு என்பதாக உள்ள நான் கண்ட பின்னர். (தொக்க சோதித் தொண்டை வாயும்) - ஜோதியானது ஒன்றாகத்

திரண்டது போன்றுள்ள கோவைப்பழம் போன்ற உதடுகள். திருவாய்மொழி (7-7-3) - கோலம் திரள் பவளக் கொழுந்துண்டம் - அழகு, மென்மை, திரண்ட பவளம் ஆகியவை கொண்ட - என்பதற்கு ஏற்ப தேஜஸ் என்ற தன்மையானது முற்றிலும் திரண்டு நிற்பது போன்றுள்ள கோவைப்பழம் போன்ற வாய். தொண்டை என்றால் கோவைப்பழம். இதனை உதடுகளுக்கு ஒப்பாகக் கூறுவர். (நீண்ட புருவங்களும்) - உவமை ஏதும் இல்லாததாகவும், தனக்கு ஓர் எல்லை இல்லாமல் உள்ளதாலும், தனது விருப்பம் போன்று செல்லும் புருவங்கள். (தக்க தாமரைக்கண்ணும்) - புருவத்தின் நீண்ட தன்மைக்கு எல்லை இல்லை என்பது போன்று, அளவிட இயலாததாக, புருவங்களுக்கு ஏற்றதாக உள்ள தாமரை போன்ற திருக்கண்கள். தாமரை மூலம் ஒரு போலியாக மட்டுமே உருவகம் கூறலாம். (பாவி)- என்று உயிர் நிலையில் இஉவை நின்று வருத்தியபடி உள்ளன. (பாவியேன் ஆவியின் மேலனவே) - எனது உள்ளத்தில் வெளிச்சிறப்பு தென்படுவது அழகாக உள்ளது, ஆனால் புறத்தில் இவை தென்படுவதில்லை; அப்படிப்பட்ட பாவியாக உள்ளேன்.

5-5-6 மேலும் வன்பழி நங்குடிக்கு இவளென்று அன்னை காண கொடாள்
சோலை சூழ் தண் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்
கோல நீள் கொடிமூக்கும் தாமரைக்கண்ணும் கனி வாயும்
நீலமேனியும் நான்கு தோளும் என்னெஞ்சம் நிறைந்தனவே

பொருள் - “அவன் வந்து காணவேண்டியதான நம்முடைய குடியை, அவன் வருவதற்கு முன்பாகவே தான் சென்று காண்பதில் இவள் வேகம் கொண்டாள். ஆகவே, நமது இந்தக் குலத்திற்கு இப்போது மட்டும் அல்லாமல், இந்தக் குலம் உள்ளவரை விலக்க இயலாத பெரும் பழி என்பதையே ஒரு வடிவமாகக் கொண்டபடி இவள் உள்ளாள்”, என்று உரைத்து, தாயானவள் நம்பியைக் காண அனுமதி அளிக்காமல் உள்ளாள். சோலைகள் சூழ்ந்து, காண்பவர்களுடைய களைப்பை நீக்கவல்லதாக உள்ள திருக்குறுங்குடியில் எழுந்தருளியுள்ள நம்பியை, “எனக்கு உண்டாகும் பழியானது எனக்குப் புகழே ஆகும்” என்பதாக ஈடுபட்டுள்ள நான், கண்டு அனுபவித்தேன். அதன் பின்பு, மிகவும் அழகான நீண்ட கற்பகக்கொடி போன்றுள்ள மூக்கும், அதனுடைய மலர் என்று கூறலாம்படியான தாமரை போன்றுள்ள திருக்கண்களும், அதன் பழம் போன்று கூறலாம்படியான நன்கு பழுத்த உதடுகளும், அதற்குச் சேரும்படி உள்ளதான நீலம் நிறம் கொண்ட

திருமேனியும், பச்சை மரமானது நான்கு கிளைகளுடன் பனைத்துள்ளது போன்று விளங்கும் நான்கு திருத்தோள்களும் எனது நெஞ்சத்தில் நிறைந்தன.

அவதாரிகை - நம்பியுடைய திவ்யாவயவ ஸோபைகள் என் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்து நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

விளக்கம் – “நம்பியின் திவ்யமான அவயவங்களுடைய அழகுகள் அனைத்தும், எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்து, என்னை வருத்தியபடி உள்ளன”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மேலும் இத்யாதி) இப்போது சிலர் நாலு வார்த்தை சொல்லி விடுகையன்றிக்கே, மேலும் இக்குடிக்கு உருவ நிலை நின்ற பழியை விளைக்குமவள் இவளென்று. (அன்னை காண கொடாள்) தன்னோடு ஸாம்யமுடையார் சொல்லுகையன்றிக்கே, அடியிலே என்னைப் பெறுகைக்கு நோன்பு நோற்றுப் பெற்ற இவளும் இப்படி சொல்லாநின்றாள்.

விளக்கம் – (மேலும் இத்யாதி) - இதுவரை ஒரு சிலர் மட்டுமே சில சொற்களைக் கூறியபடி உள்ளனர்; ஆனால் இவள் செய்யும் செயல்கள் மூலம் இந்தக் குலத்திற்கு, “இவளே பழியின் உருவம்” என்று கூறலாம்படியான பழியை ஏற்படுத்தும் இவள். (அன்னை காண கொடாள்) - இதுவரை “தாய்மார்கள்” என்று பன்மையில் கூறி வந்தவள், இங்கு “தாய்” என்று ஒருமையில் ஏன் கூறினாள்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவளைப் பெற்ற தாய் போன்று இவளை வளர்த்த தாய்மார்களும், இது போன்று பழி சொற்கள் கூறுவது மட்டுமே அல்லாமல், முன்பு இவளைப் பெறுவதற்கு நம்பியிடம் சென்று நோன்பு நோற்ற தாயும் இவ்விதமாகக் கூறுகிறாள்; ஆகவே “தாய்” என்று ஒருமையில் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (சோலை இத்யாதி) ச்ரமஹரமான சோலையாலே சூழப்பட்ட திருக்குறுங்குடி நம்பியை. (நான் கண்ட பின்) பழி புகழாம்படி இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்த நான் கண்ட பின். “பழி” என்று அச்சமுறுத்தி மீட்கவொண்ணாதபடி அவகாஹித்த நான் கண்ட பின். (கோலநீள் இத்யாதி) அழகு மிக்க கொடி போலேயிருக்கிற திருமூக்கும், அதின் படியேயாயிருக்கிற தாமரைக்கண்ணும். அக்கொடி பூத்தாற்போலே யாயிற்றுத் திருக்கண்களிருப்பது. (கனி வாயும்) அது

ஒரு பலத்தையுண்டாக்கினாற் போலேயிருக்கிற கனி வாயும், அத்தாமரையின் இலை போலே நீலமாயிருக்கிற திருமேனியும்; ஒரு பெருவள்ளம் போலேயாயிற்றுத் திருமேனி, அதை நீஞ்சுக்கைக்குச் சில தெப்பங்கள் போலேயிருக்கிற திருத்தோள்கள் நாலும். (என்னெஞ்சம் நிறைந்தனவே) உங்களுடைய ஹித வசநத்துக்கெல்லாம் என் நெஞ்சில் இடமில்லை.

விளக்கம் - (சோலை இத்யாதி) - காண்பவர்களுடைய களைப்பை நீக்கவல்ல சோலைகளால் சூழப்பட்ட திருக்குறுங்குடி நம்பியை. (நான் கண்ட பின்) - “பழியானது என்னைப் புகழ்கின்ற சொற்களே ஆகும்” என்று கொண்டு இந்த விஷயத்தில் நன்கு மூழ்கி அனுபவித்த நான் கண்ட பின்னர். “பழி ஏற்படும்” என்று அச்சம் உண்டாக்கி என்னை மீட்டு எடுக்க இயலாதபடியாக மூழ்கி அனுபவித்த நான் கண்ட பின்னர். (கோலநீள் இத்யாதி) - அழகு மிகுந்த கொடி போன்ற திருமூக்கு. அந்தக் கொடியின் மலர்கள் போன்றுள்ள தாமரைக்கண்கள். அந்தக் கொடியானது பூத்துள்ளது போன்று திருக்கண்கள் உள்ளன. (கனி வாயும்) - அது ஒரு பழத்தை உண்டாக்கியது போன்றுள்ள கனி வாயும். அந்தத் தாமரையின் இலை போன்று நீலமாக உள்ள திருமேனியும். பெரிய வெள்ளம் போன்று திருமேனி உள்ளது; அதனை நீந்திக் கடப்பதற்கு உதவும் தெப்பம் போன்றுள்ள நான்கு திருத்தோள்கள். (என் நெஞ்சம் நிறைந்தனவே) - உங்களுடைய நன்மை தரும் சொற்களுக்கு எனது நெஞ்சத்தில் இடம் இல்லை, அவன் அழகே நிறைந்துள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 86)

36. ஸ்புரத் கிரீட அங்கத ஹார கண்டிகா மணீந்த்ர காஞ்சீகுண நூபுர ஆதிபி:

ரதாங்க சங்க அஸி கதா தநூர்வரை: லஸத் துளஸ்யா வநமாலயா உஜ்ஜ்வலம்

பொருள் - நன்கு ஒளிர்ந்தபடி உள்ள க்ரீடம், தோள் வளைகள், ஹாரம், திருக்கழுத்தில் உள்ள ஆபரணம், ஸ்ரீகௌஸ்துபம், அரைஞாண் கயிறு, சிலம்பு போன்று பல ஆபரணங்களாலும்; சக்கரம், சங்கு, வாள், கதை, வில் என்பதான ஆயுதங்களாலும்; நன்கு ப்ரகாசிக்கும் துளசியைக் கொண்ட வனமாலையாலும் ப்ரகாசிப்பவனாகவும்.

அவதாரிகை - ஆபரணாயுதாதிகளுடைய சேர்த்தியழகை அனுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - ஆபரணங்கள் மற்றும் ஆயுதங்கள் ஆகியவற்றின் சேர்த்தி அழகை அனுபவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்புரத் கிரீட) உபயவிபூதி நாதத்வமாகிற ஐச்வர்யத்துக்கு அநுரூபமாய், திருமுடியிலே விளங்கா நிற்கிற திருவபிஷேகம். “கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடி”யிறே. (அங்கத) ஸர்வாச்ரயமான திருத்தோள்களைப் பற்றி விளங்கா நின்றுள்ள திருத்தோள் வளைகள். (ஹார) “பொன்னின் மாமணியாரமணியாகத் திலங்குமால்” என்றும், “பெரிய வரை

மார்பில் பேராரம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே விளங்காநின்ற திருவாரம். (கண்டிகா) திருக்கழுத்திலே விளங்காநின்ற முத்துத் திருக்கட்டுவடம். (மணீந்தர) அவன் தனக்கும் ஸதா ஸ்ப்ருஹணீயமான ஸ்ரீகௌஸ்துபம். (காஞ்சீ குண) திருவரையிலே விளங்காநின்ற அரைநூல் பட்டிகை. (நூபுர) திருவடிகளைப் பற்றி விளங்காநின்றுள்ள திருச்சிலம்பு. (ஆதி) சப்தத்தாலே “பல பலவே ஆபரணம்” என்றும், “அபரிமித திவ்ய பூஷண” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸங்க்யாதமென்கை. (ரதாங்க:) இந்த ஆபரணங்களோடு விகல்பிக்கலாம்படி சோபாவஹமான திவ்யாயுதங்களின் சேர்த்தியை அனுபவிக்கிறார். (லஸத் துளஸ்யா வநமாலயோஜ்ஜ்வலம்) ஸர்வைச்வர்ய ஸூசகமாய், திருவடிகளளவும் தாழ்ந்து, “அல்லித் துழாயலங்கல்” என்கிற வன மாலையாலே விளங்காநின்ற உன்னை. ஆபரணாயுதாதிகள் தன்னைப் பற்றி விளங்குகையும், அவற்றாலே தான் விளங்குகையுமாகச் செல்லுகிறபடி. “ஸ்ரக் வஸ்த்ராபரணர்யுக்தம் ஸ்வாநுரூபைரநூபமை: | சிந்மயை: ஸ்வப்ரகாசைச்ச அந்யோந்ய ரூசிரஞ்ஜகை:”.

விளக்கம் – (ஸ்புரத் க்ரீட) - “இரண்டு விபூதிகளுக்கும் இவனே நாயகன்” என்னும் தன்மைக்கு ஏற்றபடியாக, திருமுடியில் நன்கு ஒளிர்கின்ற க்ரீடம். பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-1-1) – கதிர் ஆயிரம் இரவி கலந்து எரித்தால் ஒத்த நீண்முடி – என்பது காண்க. (அங்கத) – அனைவருக்கும் இடமாக உள்ள திருத்தோள்களைப் பற்றியபடி ஒளிர்கின்ற திருத்தோள் வளைகள். (ஹார) – பெரியதிருமொழி (8-1-3) - பொன்னின் மாமணியாரமணியாகத் திலங்குமால் - என்றும், மூன்றாம் திருவந்தாதி (55) - பெரிய வரை மார்பில் பேராரம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள ஹாரம். (கண்டிகா) - திருக்கழுத்தில் நன்கு ஒளிர்ந்தபடி உள்ள, முத்து கொண்டு கட்டப்பட்ட ஹாரம். (மணீந்தர) - அவனுக்கு எப்போதும் அழகு சேர்ந்தபடி உள்ள ஸ்ரீகௌஸ்துபம். (காஞ்சீ குண) - இடுப்பில் ஒளிர்ந்தபடி உள்ள பட்டையான அரைஞாண். (நூபுர) - திருவடிகளைப் பற்றி ஒளிர்ந்தபடி உள்ள சிலம்பு. (ஆதி) - இதன் மூலம், திருவாய்மொழி (6-2-7) - பல பலவே ஆபரணம் - என்றும், கத்யம் – அபரிமித திவ்ய பூஷண - கணக்கில்லாத திவ்யமான ஆபரணங்களைக் கொண்டவன் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, கணக்கில் அடங்காத என்பது கூறப்பட்டது. (ரதாங்க) - இந்த ஆபரணங்களுடன் மாறுபடும்விதமாக, அழகு நிறைந்த திவ்யமான ஆயுதங்களுடைய சேர்த்தியை அனுபவிக்கிறார். (லஸத்

துளஸ்யா வநமாலயா உஜ்ஜ்வலம்) - அனைத்து ஐச்வர்யங்களும் நிறைந்தவன் என்பதற்கு மறைமுகமான அடையாளமாக, திருவடிகள் முடிய தாழ்ந்து, திருவாய்மொழி (7-9-10) - அல்லித் துழாய் அலங்கல் - என்பதான வனமாலையுடன் கூடியுள்ள உன்னை. ஆபரணம் மற்றும் ஆயுதங்கள், தன் மூலமாக அழகுடன் உள்ளவையாக இருப்பது போன்று, அவற்றின் மூலம் தான் அழகுடன் உள்ள நிலை கூறப்பட்டது. “ஸ்ரக் வஸ்த்ராபரணர்யுக்தம் ஸ்வாநுரூபைரநூபமை: | சிந்மயை: ஸ்வப்ரகாசைச்ச அந்யோந்ய ருசிரஞ்ஜகை: - தனக்கு ஏற்றவையும், ஒப்பற்றவையும், ஞானமயமாக உள்ளவையும், தானாகவே வெளிப்படவல்லவையும், ஒன்றுக்கொன்று ஏற்பட்ட சேர்த்தியால் உண்டாகும் காந்தியால் அழகாக உள்ளவையும் ஆகிய மாலைகள், வஸ்த்ரங்கள் ஆபரணங்கள் ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து உள்ளான்” என்பது காண்க.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்